

CHƯƠNG 61-63:

Chữ SÁT to dựng cao trên con lộ chính vô, ra của đất Dục Mỹ. Chỉ những người ngủ gật, lơ đễnh, hoặc mắt hôn mới không nhìn thấy.

Dấu tích còn lại của thời chiến. Đã là biểu tượng cho sự thúc giục, nhắc nhở hàng trăm ngàn thanh niên ghi lòng tạc dạ. Sát là giết, là tiêu diệt, là giết người, giết mình.

Thành tích kiêu hùng của một thời đào tạo biết bao anh hùng trong chiến tranh, trên chiến trường.

.....

Ngôi nhà chứa ba người sống và hai ngôi mộ ủ xương người chết, cũng là chứng tích, tàn tích, di tích, thương tích của một gia đình trong một xứ sở.

Chữ SÁT nay gần như bị xóa nhòa. Thời gian dự phần, thời thế dự phần, và bàn tay con người dự phần.

Xa xa, dãy núi với dáng người con gái sớm thành đàn bà nằm xõa tóc mời gọi trong trí tưởng tượng của hàng trăm tân binh vừa vỡ giọng, lông râu tóc chưa mọc đủ, đều. Mỗi đêm, nhìn ánh hỏa châu lãng mạn hóa là ‘hoa đăng ngày cưới’ rồi tự đổ lòng hy vọng ‘khi chiến tranh hết rồi, tương lai ta nhip lổi...’

Xe đổ dốc trườn bò lên đồi, băng qua biết bao ổ gà lớn nhỏ. Con đường trở ngược, giật lúi, về lại.

Lần lượt hiện trong tôi bao khuôn mặt cùng mắt mát, dứt lia, chia ly.

Gió thổi bốc mùi muối mặn phả cả không gian. Triền núi san sát. Triền núi xa xa. Nắng chan hòa. Xứ sở không bao giờ thiếu nắng.

‘... cao ngất trường sơn ôm ấp tình thương nước rã sông buồn tìm về biển đông tình yêu thành sông thái bình đương tuổi đời qua mau gió biển mặn nuôi lớn khôn tôi nên năm mười tám tuổi tôi đi vào quân đội mà lòng thì chưa hề yêu ai...’ Cây mọc ngàn năm không cao quá đầu người, rễ bám sâu vào đất, đá. ‘... người yêu tôi tôi mới quen mà thôi lúc dừng chân trên...’ Ngôn ngữ thấm vào đất cát, sông ngòi, rễ cây. Trong cơn gió, tầm mũi Trinh, khét lẹt thuốc súng, phả hơi nửa khuôn mặt Trinh vá vôi. ‘... mẹ là mẹ trùng dương gào than từ bãi trước ghềnh sau...’ Trinh, Trinh ơi! Tôi bật khóc, vỡ òa, lần đầu từ ngày về lại Việt Nam. Thở trong gió tôi gửi được vị mặn của muối, nước mắt, mồ hôi, máu. Hai nắm mộ hoang sau hông nhà, ướt đẫm mưa đêm, trong đầu mẹ, là mộ

con gái con trai, là chồng. Tiếng nạng gõ lộc cộc trên thềm xi măng xa dần, thưa dần.

Lời nhạc thấm vào từng thớ thịt.

Nước mắt thấm vào miệng, vị mặn của đất.

.....

Ba người ngồi trong xe, chị Hạnh, anh Sơn, chú Biền tài xế im lặng ái ngại. Chẳng ai hay biết, nghĩ rằng tôi khóc vì lời của bài hát, từ băng cassette.

Dã hai tháng trôi qua kể từ ngày tôi rời Việt Nam trở lại Mỹ. Tôi bắt đầu câu chuyện kể, như câu nói nghe nhầm tai, ta không thể tắm được hai lần trên một dòng sông. Nhưng đón đầu cứ lặp lại trong đêm thanh vắng. Cũng tiếng mưa rơi, nhưng không là mưa xa, mà mưa trên những nhánh sồi, trên mặt cửa kính khung cửa sổ rộng.

Tôi khởi đầu kể lại câu chuyện vào một buổi sáng mưa. Mưa không ngớt mấy ngày nay. El Nino xối phủ tràn nước trên khắp nẻo đường Bắc Cali. Mưa đang rơi nặng hạt ngoài kia. Sáng nay là sáng thứ hai đầu tuần, đầu tháng, và đầu năm.

.....

Tháng ngày trôi qua. Cuốn truyện đã xong. Câu chuyện đã kể, đã phơi bày. Tôi viết như trút bỏ trên vai gánh nặng ngàn cân.

Bước chân tôi đi nhẹ nhõm hơn.

Sẽ chẳng bao giờ có câu hỏi, sao anh không bảo lãnh họ sang đây? Tôi đã tự đi tìm cho mình câu trả lời, dù không thỏa mãn và biết đúng hay sai. Như câu hỏi, sao mẹ lại tắt tiếng nói. Hoặc, còn có giấc mộng nào trong giấc ngủ mẹ không? Giờ đây tôi hiểu anh hơn, trong sự trầm ngâm bất chợt giữa ban ngày, hoặc hàng loạt lời nói dài trong đêm khuya, ngôn ngữ của riêng anh, dù thức dậy, không biết anh có biết không?

Tôi vẫn phải sống với những buổi sáng có mưa hoặc không mưa. Có khi vui, có khi buồn. Lắm lúc lòng rộng như bơi trong tinh cầu gió.

Tôi vẫn phải sống thôi, như một trong hàng tỉ tỉ hạt cát lăn-lóc-trôi-giạt-vát-vương trên lãnh thổ biên cương đất nước Việt, nơi đưa tôi ra với đời sống này. Nơi chẳng có gì, ngoài lòng yêu thương và sự chết.

Nơi chan hòa nắng. Xứ sở không bao giờ thiếu nắng.

HẾT: